



Arrest

nr. 119 605 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en 17 jaar geleden in North Nazimabad, stad Karachi geboren te zijn. U bent minderjarig. U ging vier jaar naar school en tussen 2009 en 2011 volgde u religieuze lessen. U hebt drie broers en drie zussen.

Uw vader werkte als 'cashier' (kassier) in een bank in Karachi en op een dag - begin 2012 - werd hij tegengehouden door twee mannen op een motorfiets. Zij namen zijn geld, gsm en enkele belangrijke bankdocumenten af. Uw vader wilde hiervoor klacht neerleggen bij de politie, maar zij weigerden zijn klacht te noteren. De volgende dag ging hij opnieuw werken, maar hij werd opnieuw gestopt door diezelfde twee mannen. Ze hadden ontdekt dat hij in een bank werkte en daarom eisten ze nu van hem dat hij hen maandelijks een bedrag zou betalen. Gedurende drie à vier maanden kwamen

ze het geld maandelijks bij u thuis ophalen, maar op het einde kon uw vader niet meer betalen. Toen ze ontdekten dat uw vader niet meer kon betalen, sloegen ze hem hard en zeiden ze dat ze een maand later zouden terugkomen. Een maand nadien kwamen ze opnieuw langs en vielen ze jullie huis aan. U probeerde uw vader te helpen die opnieuw geslagen werd, maar daarbij ontving u ook enkele klappen. Een week later zouden ze terugkeren. De volgende week kon uw vader nog steeds niet betalen waardoor de twee mannen u probeerden te ontvoeren. Uw vader zei daarop dat hij wel zal betalen. Daarom lieten de overvallers u met rust en gaven ze uw vader nog een laatste kans. Een maand later vertrokken u en uw familie naar Lahore. Vijftien dagen later werden jullie teruggevonden en werd uw vader opnieuw in elkaar geslagen. Ze dreigden er vervolgens mee u te vermoorden. Daarom stuurden uw vader u in de zomer - juli - van 2012 naar het buitenland. Sindsdien hebt u geen nieuws meer ontvangen van uw familie.

Zes maanden later - op 20 december 2012 - kwam u aan in België en diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten neer: een aanvraag tot 'tracing' bij het Rode Kruis, het reisadvies voor Pakistan en enkele artikels in verband met de veiligheid in Karachi.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen dusdanig inconsequent en verward zijn dat de geloofwaardigheid uw asielmotieven fundamenteel ondermijnd wordt. Zo slaagt u er niet in de verschillende onderdelen van uw asielaanvraag te kaderen binnen uw volledige verhaal. Af en toe lijkt u zelfs te vergeten hoeveel keer de overvallers naar uw huis zijn gekomen (twee keer versus drie keer) en hoeveel keer uw vader hen zonder te betalen wandelen stuurde (CGVS vragen 121-132, 146-156). U hebt het erg moeilijk om vragen te beantwoorden wanneer bepaalde aspecten van uw asielaanvraag eruit gelicht worden. Van iemand die hiervan een bevoorrechte getuige was en in vertrouwen genomen werd door zijn vader mag verwacht worden dat hij hier minder problemen mee zou hebben. Wanneer u gevraagd wordt naar de gebeurtenissen tussen het moment waarop ze uw vader bedreigden en het vertrek naar Lahore, antwoordt u zelfs dat u dat niet weet, terwijl u zelf nog een maand in Lahore hebt verbleven (CGVS vragen 33-38, 125-130). Verder zegt u aanvankelijk dat ze twee keer bij u thuis kwamen op een moment dat uw vader niet kon betalen, terwijl u enkele vragen later zegt dat ze drie keer kwamen. Dit duidt op een inconsequentie die nefast is voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast is het frappant dat uw vader weinig tot niets ondernam om zichzelf of zijn familie in veiligheid te brengen (CGVS vragen 103-108, 138-139, 141-145, 235). In Karachi betaalde uw vader tot driemaal toe niet vooraleer hij zijn familie meenam naar een andere stad. Daar uw vader tijdens de maanden dat hij wel betaalde, moet geweten hebben dat zijn geld op een dag op zou zijn, is het redelijk te veronderstellen dat uw vader dit moment zou moeten voorzien hebben en een plan zou moeten ontwikkeld hebben om aan zijn overvallers te ontkomen. Dat hij dit niet deed is in het licht van de door u beschreven context weinig aannemelijk. Volgens u ging hij slechts één keer naar de politie - na de eerste keer dat hij bestolen werd - waarna hij niets meer ondernam om onder de betalingen uit te komen. Aangezien de overvallers uw vader keer op keer sloegen en hem en zijn familie met de dood bedreigden, kan verwacht worden dat hij er alles zou aan doen om zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen. Zo had hij ook binnen de bank zelf de situatie kunnen aankaarten en nagaan wat er nog mogelijk was om zich te beschermen, of hij had opnieuw naar de politie kunnen stappen om het herhaaldelijk karakter van de bedreigingen te melden. Door geen verdere stappen te zetten om dit te voorkomen, wekt hij een gelaten indruk die niet strookt met de door u voorgehouden situatie. Zelfs wanneer er klaar en duidelijk gezegd wordt dat dit zijn laatste kans is, wacht hij nog een maand vooraleer hij met zijn familie naar Lahore verhuist (CGVS vragen 184-185). Van iemand in een dergelijke situatie mag verwacht worden dat hij tot het uiterste zou gaan om zijn familie te beschermen en al eerder een 'alternatief' plan zou hebben bedacht. Eén schuchtere poging om een klacht neer te leggen, toont dit alvast niet aan. Bovendien is de politie in Pakistan verplicht om een FIR (First Information Report) op te stellen wanneer iemand een klacht neerlegt. Het feit dat dit niet is gebeurd en u hier ook geen verklaring voor kan geven, lijkt er eerder op te wijzen dat uw vader nooit klacht is gaan neerleggen, wat de geloofwaardigheid van de overval verder ondermijnt (CGVS vragen 49, 54-55, en zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier, p. 4).

Dat de overvallers keer op keer terugkwamen is overigens evenmin waarschijnlijk. De overvallers bestonden uit slechts twee personen en uit uw verklaringen blijkt niet dat deze personen tot

een grotere bende behoorden (CGVS vragen 51-52). Dat zij zoveel moeite zouden doen om geld van uw vader te verkrijgen terwijl het ook voor hen intussen duidelijk zou moeten geweest zijn dat er bij hem geen geld meer te halen viel is niet plausibel. In drie à vier maanden zouden ze vier keer bij jullie zijn langsgekomen zonder dat uw vader betaalde. Indien het hen werkelijk menens zou geweest zijn, zouden zij sneller en harder opgetreden zijn tegen uw vader en zijn familie. Nu lieten zij zich tot viermaal toe zonder geld wandelen sturen met de belofte dat hij de volgende keer wél zou betalen. Wanneer uw vader vervolgens keer op keer niet betaalt, herhalen ze gewoon hun eis en gaan ze terug weg met een nieuwe belofte. Dit is niet bepaald de stijl van twee overvallers die er niet voor terugdeinzen iemand af te persen, zelfs ermee dreigen zijn zoon te ontvoeren of te vermoorden. Waarom zij hem telkens een maand respijt geven wanneer u niet kan betalen, blijft onbegrijpelijk (CGVS vragen 153, 163-165, 170-173). Zelfs na hun laatste ultimatum geven ze u en uw vader nog een kans aan hen te ontkomen (CGVS vragen 200-20, 214-215). Het is überhaupt al ongeloofwaardig dat ze uw vader zouden viseren omdat hij een goedgebetaalde job als kassier bij een bank heeft (CGVS vragen 47-48, 53, 61, 72, 210). Dat uw vader als kassier zo goed zou betaald worden dat overvallers in hem een doelwit zien om maandelijks geld af te persen is onwaarschijnlijk. Kassier in een bank is geen job met een hoog profiel waardoor ook het salaris navenant zal zijn. Dat dat de reden zou zijn van de continue afpersingen, is dan ook niet aannemelijk. Logischer zou het dan zijn dat de verantwoordelijke(n) van de bank zou(den) worden afgeperst ipv. een eenvoudige werknemer. Daar viel immers meer te rapen. Verder zou men ook een reactie van de bank zelf mogen verwachten aangezien hun medewerker werd afgeperst en de overvallers belangrijke documenten hadden gestolen. Dat dit niet gebeurde en zij zelfs niet op de hoogte waren, uw vader ze zelfs niet op de hoogte bracht, is gezien de situatie ongeloofwaardig (CGVS vragen 45-48). Kortom, zowel het gedrag van uw vader als het gedrag van de overvallers strookt niet met wat men van hen in zo'n situatie zou mogen verwachten. Hierdoor wordt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden gebeurtenissen verder gerelativeerd. Dit vermoeden wordt bevestigd door het feit dat u na het incident in Lahore er nog tien à vijftien dagen bleef. Wederom wachtten u en uw familie de gebeurtenissen gewoon af. Wanneer uw asielrelaas zou kloppen, belet er de overvallers immers niets om enkele dagen later nogmaals terug te keren en hun dreigementen alsnog hard te maken (CGVS vragen 216-228). Dat de overvallers niet terugkwamen, is op zich al voldoende om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts zijn er tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen uw verklaringen in verband met uw laatste verblijfplaats in Pakistan en de gebeurtenissen daar. Zo stelde u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 26 maart 2013) en tijdens het gehoor op het CGVS aanvankelijk dat uw laatste adres in Pakistan in Karachi was (CGVS vraag 18). Nog voor het gehoor zette u dit recht en liet u weten dat u nog een maand in Lahore hebt gewoond (zie administratief dossier, CGVS vragen 3, 33-38, 230). Dit verklaart echter niet waarom u in de vragenlijst van het CGVS zei dat uw ouders volgens de smokkelaar werden teruggevonden door de gangsters. Dat u dit vernam via de smokkelaar duidt erop dat u op dat moment niet langer in Lahore verbleef, terwijl u nadien stelt dat de gangsters nog eens in Lahore langskwamen op het moment dat u daar nog was en u sinds uw vertrek uit Lahore niets meer van uw ouders vernomen hebt (CGVS vragen 43, 3-7). Opnieuw slaagt u er niet in een consequent verhaal te vertellen. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat u uw ouders niet kunt bereiken omdat u geen contactgegevens van hen hebt (CGVS vraag 26). Dat uw vader geen regeling trof waardoor u na uw vertrek nog met uw familie in contact zou kunnen blijven is onwaarschijnlijk (CGVS vragen 39-40, 237-234). Van ouders die hun minderjarige zoon naar het buitenland zenden om hem in veiligheid te brengen, mag aangenomen worden dat zij op zijn minst een aantal praktische afspraken zouden maken zodat ze zouden kunnen informeren naar elkaars toestand. De reis naar Europa is immers niet zonder gevaar en ook uw ouders zouden zich op dat ogenblik in een hachelijke en onzekere situatie bevonden hebben. Wanneer u inderdaad sinds uw vertrek uw ouders niet meer hebt kunnen contacteren, lijkt dit dan ook een andere oorzaak te hebben gehad dan diegene die u voorhoudt. De onduidelijkheid die hierover is ontstaan is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid.

Verder is het weinig plausibel dat buiten uw vader enkel u op de hoogte was van de situatie. Uw moeder zou pas na uw vertrek op de hoogte zijn gebracht van wat er aan de hand was (CGVS vragen 74-780, 83-87, 89, 91-97, 115-119, 187-192). Gelet op het feit dat de overvallers drie à vier keer geld kwamen ophalen bij thuis, zij uw vader hebben bedreigd en geslagen en ze ermee dreigden u te ontvoeren of te vermoorden terwijl uw moeder en de rest van de familie erop stonden te kijken, mag er toch van uitgegaan worden dat uw moeder eerder zou moeten ontdekt hebben wat het probleem van die twee mannen was en alleszins al moet hebben doorgehad dat er iets niet pluis was. Dat uw vader enkel u in vertrouwen nam omdat hij "een hartpatiënt was en uw moeder niet ongerust wou maken" is geen afdoend argument omdat hij wel zijn minderjarige zoon informeerde en uw moeder genooddaakt was om deze reden van u afscheid te nemen. Bovendien moeten de verschillende bezoeken van de gangsters uw moeder en de rest van de familie sowieso hebben verontrust. Niet weten wat daar de

oorzaak van is, moet in dat geval meer zorgen veroorzaken dan weten waarom het gebeurt. In dergelijke situatie is het dan ook onmogelijk dat uw moeder niet zou weten wat de problemen van uw vader zijn: ze stond erbij toen de overvallers langskwamen en het geld eisten. zelfs als ze het daaruit niet zou kunnen afgeleid hebben, is het uitgesloten dat uw vader zou kunnen blijven verzwijgen waarom die mannen langskomen. Zeker als die gebeurtenissen u en uw familie dwingen te verhuizen naar Lahore. Daarnaast spreekt u zichzelf hierin ook tegen wanneer u zegt dat uw moeder het reeds voor uw vertrek wist (CGVS vragen 205-208). Ook hier slaagt u er niet in consequent te blijven wat van iemand die deze zaken aan den lijve ondervond toch mag verwacht worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er aan uw beweerde bekering geen geloof worden gehecht en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen omdat het document van het Rode Kruis 'an sich' geen bewijswaarde heeft. Zelfs indien u sinds uw vertrek geen contact meer gehad hebt met uw familie - wat trouwens niet waarschijnlijk is (zie supra) - betekent dit niet dat uw voorgehouden asielmotieven op waarheid berusten.

Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U bent niet afkomstig uit één van deze regio's. Aangezien aangetoond is dat u geen persoonlijk vrees of een risico op ernstige schade heeft in de steden waar u hebt gewoond, zou u sowieso zonder noemenswaardige problemen in Karachi of Lahore kunnen wonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker voegt ter staving bij zijn verzoekschrift zes rapporten en artikelen betreffende de situatie in Pakistan in het algemeen en het religieuze geweld in Pakistan in het bijzonder, alsook een fax van zijn raadsman aan de commissaris-generaal van 21 mei 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest beweerdelijk ontvoering door twee criminelen die zijn vader financieel afpersen. De afpersers zouden zijn vader als een lucratief doelwit beschouwen omwille van zijn job als kassier in een bank. Verzoekers asielrelaas houdt geen verband met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Er zijn in het relaas immers geen elementen die erop wijzen dat verzoeker vervolging zou vrezen

omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie, of zijn behoren tot een bepaalde sociale groep.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, kan de problematiek die daarin naar voor gebracht wordt in geen geval aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor wat betreft de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden benadrukt dat daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, met toepassing van artikel 48/5, § 1, c) van de Vreemdelingenwet ernstige schade in de zin van artikel 48/4 weliswaar kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, doch slechts indien kan worden aangetoond dat de Staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de ernstige schade.

Uit de objectieve en actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de misdrijven waarvan verzoekers vader beweerdelijk het slachtoffer werd als een *“cognitief misdrijf”* omschreven zijn door de Pakistaanse strafwet (*“overval of roverij”*, artikel 4, F van de *“Code of Criminal Procedure”*). Dit impliceert dat de politie na een klacht van een Pakistaanse burger waarin een dergelijk misdrijf wordt gemeld arrestaties mag verrichten zelfs zonder arrestatiebevel. Uit die informatie blijkt verder dat de politie-officier de registratie van een melding van een cognitief misdrijf door een burger niet mag weigeren en ter attestatie hiervan een *“FIR”*-dient op te maken (artikel 154 van de *“Code of Criminal Procedure”*). Indien de registratie toch geweigerd zou worden kan de betrokkene deze weigering melden aan de *“Sub-divisional Police Officer”* of aan de *“Superintendent of the Police”* of nog aan de *“District Police Officer”*, die daarop de betrokken ambtenaar die de klacht weigerde te registreren, disciplinair kan sanctioneren (SRB *“Pakistan, First Information Report”*, d.d. 19 mei 201, p. 4 en 5).

Verzoeker stelde tijdens het gehoor dat de politie de klacht *“weigerde te registreren en dat ze zeiden dat ze niets konden doen”* (gehoorverslag p. 8). In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat *“zijn vader één keer bot heeft gevangen bij de politie, en er daarom tevens van uit ging dat de politie hem niet kon helpen”*. Beide stellingen betreffen loze beweringen die niet stroken met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. In die informatie wordt weliswaar aangegeven dat het kan voorkomen dat de politie smeergeld vraagt voor het registreren van een klacht, doch niet dat de politie kan weigeren een klacht van een *“cognitief misdrijf”* te registreren. Verzoeker maakte nergens in zijn verklaringen gewag van een vraag tot het betalen van smeergeld voor het registreren van de klacht. Hoe dan ook stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn vader *“niet helemaal onbemiddeld is”* en *“toch wel wat geld en grond had geërfd”*. Bijgevolg kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoekers vader geen toegang zou hebben tot de politionele en juridische bescherming die de Pakistaanse overheid aan haar burgers ter beschikking stelt. Uit het voorgaande blijkt daarentegen dat verzoekers vader de mogelijkheden tot bescherming die zijn nationale overheid aanbiedt niet heeft uitgeput. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht vast dat het gegeven dat verzoeker geen *“FIR”* kan voorleggen er daarentegen op wijst dat zijn vader in werkelijkheid nooit klacht is gaan neerleggen en nooit om de bescherming van zijn nationale overheid heeft verzocht.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de Pakistaanse overheid onwillig of onbekwaam zou zijn om bescherming te verlenen tegen de twee afpersers die hij beweerdelijk vreest. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, kunnen de beweerde feiten die verzoeker vreest ingevolge artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dan ook niet als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid en naar het onvermogen van het Rode Kruis om zijn familie te traceren, merkt de Raad op dat nog daargelaten dat de Raad in voorliggend beroep geen uitspraak doet over een terugkeermaatregel, verzoekers verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoeker legt immers tegenstrijdige verklaringen af over zijn laatste verblijfplaats in Pakistan. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn laatste adres (van geboorte tot vertrek) in Karachi gesitueerd was (verklaring van 26 maart 2013, vraag 11) en stelde hij in de vragenlijst van het

Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat *“mijn vader verhuisde met het gezin van Karachi naar Lahore en besloot mij naar het buitenland te sturen”*. Op de vraag waarom verzoeker niet meekon naar Lahore antwoordde hij: *“omdat de gangsters mij geslagen hebben en ze probeerden mij te ontvoeren. Ze zullen mij zoeken. Volgens de smokkelaar hebben de gangsters mijn ouders gevonden in Lahore. Ik heb geen contact met mijn ouders dus het zou kunnen dat ze al vertrokken zijn”*. Ook tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn laatste adres in Pakistan in Karachi was (gehoorverslag, vraag 3 en 18). Later tijdens gehoor wijzigde verzoeker zijn verklaringen en liet hij weten dat hij nog een maand in Lahore heeft gewoond (vragen, 33-38, 230). Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij zijn ouders niet kan bereiken omdat hij geen contactgegevens heeft van hen. Terecht stelde de bestreden beslissing dienaangaande dat: *“Dat uw vader geen regeling trof waardoor u na uw vertrek nog met uw familie in contact zou kunnen blijven is onwaarschijnlijk (CGVS vragen 39-40, 237-234). Van ouders die hun minderjarige zoon naar het buitenland zenden om hem in veiligheid te brengen, mag aangenomen worden dat zij op zijn minst een aantal praktische afspraken zouden maken zodat ze zouden kunnen informeren naar elkaars toestand. De reis naar Europa is immers niet zonder gevaar en ook uw ouders zouden zich op dat ogenblik in een hachelijke en onzekere situatie bevonden hebben.”*

Deze vaststellingen verhinderen nog enig geloof te hechten aan verzoekers verklaring dat hij geen contact meer heeft met zijn ouders. Het document van de dienst Tracing van het Rode Kruis bevestigt dat verzoeker via deze organisatie contact trachtte op te nemen met zijn ouders. Er wordt echter geen attest van het Rode Kruis neergelegd waaruit moet blijken dat de lokale Rode Kruisafdeling in Pakistan er niet in geslaagd zou zijn verzoekers ouders op te sporen.

Wat betreft het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal dat Pakistan weliswaar geteisterd wordt door een intern gewapend conflict, doch dat dit conflict zeer regionaal is en zich niet manifesteert in verzoekers regio van herkomst, de stad Karachi. Deze conclusie vindt steun in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *“Pakistan, Algemene Veiligheidssituatie”*, van 31 oktober 2012) en de aanvullende nota van 23 januari 2014. Uit die informatie blijkt dat er in Karachi verschillende terroristische aanslagen plaatsvonden, uitgevoerd door soennitische moslimextremisten. Deze aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op specifieke profielen zoals religieuze minderheden, medewerkers van NGO's en van de Pakistaanse overheid evenals bepaalde bidplaatsen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in Karachi niet aanhoudend van aard is en veeleer gericht. De rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde bevestigen deze analyse. Zij vermogen niet aan te tonen dat er in Karachi actueel een situatie van willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict dat voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER